

Abel Matutes perd el control del PP d'Eivissa

El partit elegeix el líder del sector oberturista com a candidat a la presidència del Consell Insular i descarta l'aspirant pròxim a l'ex-ministre d'Aznar. Vicent Serra entusiasma la majoria de militants, i el sector de Matutes comença a quedar en minoria.

El PP d'Eivissa acaba d'assistir a un esdeveniment que no té precedents en la història democràtica de l'illa. Per primera vegada des de la mort de Franco, l'empresari i ex-ministre Abel Matutes ha perdut el control del procés d'elecció del principal càrrec polític de l'illa. La persona elegida no ha estat la que ell volia, cosa que fins ara era impensable.

El metge i ex-conseller insular de Sanitat Vicent Serra, representant de l'ala més oberturista i moderada del PP eivissenc, ha estat proclamat finalment candidat a la presidència del Consell Insular, la principal institució illenca. Aquest ha estat el desenllaç d'unes quantes setmanes de confrontació entre Serra i un altre aspirant al mateix càrrec: el diputat al Congrés espanyol Enric Fajarnés, membre fidel i lleial de l'ala més conservadora i propera a Matutes.

Durant gairebé dos mesos, ambdós dirigents han anat recollint el suport de les bases del partit. Uns municipis s'alineaven amb Vicent Serra i uns altres amb Fajarnés, de tal manera que les forces eren molt igualades. Així i tot, el candidat renovador tenia un cert avantatge i una majoria ajustada de vots al comitè del PP que havia de triar el candidat. Serra havia reeixit a entusiasmar una majoria de la militància. En vista d'això i en vista que Fajarnés va acceptar –al darrer moment– de renunciar a la presidència del Consell en

canvi de garantir que continuaria com a diputat a Madrid el 2012, l'acord fou inevitable. Vicent Serra era elegit fa pocs dies com a cap de llista del PP al Consell a les eleccions del maig.

No era aquest el resultat que, segons que han explicat diverses fonts del partit, volia el patriarca conservador eivissenc, Abel Matutes, que durant tota aquesta crisi ha maniobrat (sempre darrere el teló) a favor de Fajarnés. De fet, el sector renovador interpreta que el diputat va presentar la candidatura "a instàncies o, si més no, per consell de Matutes", tan aviat com es va saber que Vicent Serra havia manifestat la intenció de ser el cap de llista. Aquestes fonts fins i tot asseguren que Fajarnés mai no va voler realment ser el candidat al Consell, sinó que la seua veritable aspiració era de mantenir l'escó al parlament de Madrid, on sempre ha declarat sentir-se "molt còmode". De fet, en les negociacions amb Vicent Serra justament ha aconseguit això.

Durant aquesta confrontació política, ni l'un sector ni l'altre no han exhibit atacs o crítiques estridents al seu rival, més enllà de la discrepància sobre criteris i plantejaments. Tampoc no ha aparegut mai el nom de Matutes a la premsa local, amb la qual cosa tot ha quedat com una simple pugna entre dues persones per un mateix càrrec, sense que hi hagués cap altre rerefons. Les declaracions posteriors a l'acord entre les dues faccions són tot flors i violes,

Presentació de la candidatura de Vicent Serra,

elogis recíprocament dedicats i demostracions mútues de suport. "El PP es un únic partit", ha dit Vicent Serra després de ser proclamat.

Ara bé, l'elegància amb què s'ha produït la derrota del sector proper a Matutes no lleva la gran transcendència que té, perquè l'ex-ministre sempre havia donat fins ara, d'una manera o d'una altra, el vist-i-plau a la designació dels principals candidats del PP eivissenc. Ningú al partit no ha discutit mai la seua autoritat moral i, per això, la seua paraula era d'obediència inqüestionable.

Però el fet és que el maig del 2007 el PP va perdre les eleccions a Eivissa,

el dia 6 de febrer. A la dreta del candidat, el president del PP d'Eivissa, Miquel Jerez, i José Ramón Bauzá. A l'esquerra de Serra, Enric Fajarnés.

probablement arran de la polèmica construcció de les autovies promogudes pel govern balear de Jaume Matas i també del protagonisme que tengué Matutes a la campanya electoral. Tot d'una després de la derrota, va emergir un sector dins el partit que va considerar que "no es podia continuar d'aquesta manera", amb la tutela constant de l'ex-ministre. Era Vicent Serra qui liderava aquest moviment partidari de més independència del partit enfront de Matutes.

Poc després, el PP eivissenc va fer un congrés ordinari per a triar un nou president de l'organització i s'hi presentaren dos candidats: un dirigent

renovador proper a Vicent Serra i un membre del nucli més conservador i dretà del partit. Era la primera vegada que en un congrés del PP no hi havia un candidat únic (beneït per Matutes) i, a més a més, hi havia el perill real que guanyàs l'aspirant renovador. Però, al darrer moment, els oberturistes de Vicent Serra retiraren el seu candidat i pactaren amb l'altre sector l'elecció d'un president de consens, a mig camí entre ambdues posicions. "La veritat és que pecàrem d'ingenus", admetia a EL TEMPS un destacat polític del sector renovador, que reconeixia que s'havia perdut una ocasió fantàstica de controlar el partit.

Això era fa dos anys. Ara, aquella renovació frustrada que va ser el darrer congrés del PP eivissenc ha estat compensada amb la victòria per la designació del candidat renovador al Consell. Aquest moviment pot impulsar, de retruc, els sectors crítics envers Matutes quan es faci el congrés insular i s'hagi de tornar a elegir un president. Sigui com sigui, tal com afirmen (sempre des de l'anonimat) aquestes veus anti-Matutes dins el PP, "a partir d'ara ja res no serà igual al partit, perquè s'ha acabat la por i la gent ja no fa sempre allò que diu l'amo".

Joan Lluís Ferrer